

- 1970
f. 77^v
1975
1980
1985
f. 78^f
1990
1995
- Ὅκαποτε ἐφάνηκεν τὸ ἐρωτικὸν ἀστρίτιν,
εἶδα τὸν ἥλιον, ἤρξατο ἀπάρτι νὰ χαράζη·
λαλῶ, ξυπνῶ παιδόπουλον νὰ στρώσῃ τὸ φαρί μου,
πολλὰ ὠραῖα καὶ λαμπρὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἐποῖκα
καὶ ἐγὼ λαμπρὰ ἐφόρεσα, πλήρης ἐξη | ρημένα.
Καὶ ἀπὸ τότε ἐπρόσεχα τὴν στράταν καὶ τὸ διάβαν.
Βλέπω τὴν κόρην τὴν αὐγὴν ἐδιέβην τὸ λιβάδιν,
λιβάδιν πανεξαίρετον, μυριοδενδρογεμάτων.
Καὶ ὡς τὴν εἶδα, ἐθαύμασα τὸ ἐξηρημένον κάλλος
–εὐθὺς ὁ νοῦς μου ἐτράπηκεν ὁμοῦ καὶ ἡ ψυχὴ μου,
φίλε μου, ἐκ τὴν ἐνθύμησιν τῆς ἡλιογεννημένης.
Τὸ δάον τὸ ἐκαβαλίκευε χιονάτον ἦτον ἄσπρον,
ἡ χιότη του ἐκρέμετον γεμάτη μὲ τὰς φοῦντες,
μετάξια κοκκινόβαφα νὰ φέγγουν ὡς ἡ φλόγα.
Λατινικὰ τὰ ροῦχα τῆς ὑπήρχαν τῆς ὠραίας,
ὀλόχρυσα καὶ ἀναβατά, πλήρης ὠραιωμένα.
Ἵς τό ἴνα τῆς χέριν νὰ βαστᾶ πουλὶν ἡμερωμένον
καὶ πιστακὸν τὸν ἤλεγαν καὶ ἀνθρωπινὰ ἐλάλειεν:
«Δουλώνει ἡ κόρη τὰς ψυχάς, τῶν νέων τὰς καρδίας,
ὅπου δι' ἀγάπην περπατοῦν ἔξω ἀπὲ τὰ δικά των, |
τοὺς ἀνατρέφουν τὰ βουνὰ καὶ οἱ ἐρημοτοπίες».
Καὶ ἐφῆκα νὰ θαυμάζωμαι τὴν πάντερπνον ἐκείνην,
τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, τὸ ἐξαίρετον τὸ ἦθος,
καὶ ἐξενιζόμεον τὸ πουλὶν πῶς ἐκατεδουλώθη
καὶ ἀνθρωπινὰ ἐσυντύχαιεν πρὸς εὐθυμίαν τῆς κόρης.
Καὶ ἀφὸν ἐδιέβην τὴν αὐγὴν ἡ κόρη τὸ λιβάδι
ἐφαίνετό με ἐκπαντὸς εἰς νέφη ἀπάνου τρέχω
(οἶος γὰρ εἰς ἀσχόλησιν φαντάζεται φουδούλας
πάντα τὰ πάσχει ἡγεῖται τα ὡσὰν νὰ μὴ τὰ πάσχη).

Και πάλιν, φίλε μου, και ἐγὼ ὠραῖα τρεχάτος πάγω,
ὥσοῦ νὰ τρίψης ὀφθαλμὸν εὐρέθηκα εἰς τὸν τόπον.

f. 78^v

2000 Ἡῦρηκα τὸν εὐνοῦχον | <της> τῆς κόρης μοναχόν του,
σκύφτω, περιλαμπάνω τον, γλυκέα καταφιλῶ τον.

Και ἀπὸ το χέρι με κρατεῖ, ἤρξατο νὰ με λέγη
τῆς κόρης τὰ ἀφηγήματα, τὸν πόθον τῆς ψυχῆς της.

Και μετὰ ὄραν ἱκανὴν ἤκουσα τὴν ὠραίαν,
2005 ἐλάλειεν τὸν εὐνοῦχον της «Βρέτανε, ποῦ 'σαι, ἔλα!»

Ἦκουσα τὴν παράξενον, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ δάσος
νὰ ἔχω μεγάλην κατὰ νοῦν μάχην πολλὴν καὶ βίαν
τί σχῆμα χαιρετίσματος, τί λόγους νὰ τὴν εἶπω,
τὴν ὠραίαν <τὴν> πανέμορφον, πῶς νὰ τὴν χαιρετήσω

2010 καὶ τί λόγον νὰ ἄρξωμαι νὰ πρέπη πρὸς ἐκείνην.

Ἵμως ἐξέβην, εἶδα τὴν, καὶ ἐκείνη ἐνδράνισέ με,
ἐποῖκεν σχῆμαν ἐντροπῆς, πεζεύει ἀπὸ τὸ δάον,

<***>

f. 79^f καὶ ἀπὸ τὸ | χέριν τὴν κρατεῖ καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν φέρνει.

Ἦρχετον ἢ παράξενος καὶ ἐγὼ συναπαντῶ τὴν,
2015 νὰ πάσχω, νὰ βουλεύωμαι πῶς νὰ τὴν χαιρετήσω
καὶ ποίαν ἀρχὴν ἐρωτικῆς νὰ εἶπω συντυχίας.

Τράχηλο κλίνω, προσκυνῶ καὶ ἐκείνη πρὸς ἐμένα
καὶ ταῦτα τὴν ἐσύντυχα μετὰ θλιμμένου τρόπου:

Ὁ Λίβιστρος ἐρωτικὰ τὴν κόρην συντυχαίνει

2020 «Ἐδε ψυχὴ ἀδιάκριτον τὴν ἔχεις πρὸς ἐμένα,
ἔδε καρδίαν τὴν ἔθλιψες τὸ δίχρονον, τὸ πάσχω,
τὴν ἐξορίαν τὴν ἄπειρον διὰ πόθον ἐδικὸ σου.

Ὁ Πόθος καὶ ὁ Ἔρωτας τώρα συμπάθησέ με.

Κὰν ὅσους πόνους ἔπαθα διὰ τὴν σὴν ἀγάπην,

2025 κὰν δόξαν καὶ βασιλείον ἀφήκα δι' ἐσένα,

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- f. 79^v κἂν δίχρονον ἐπάσχισα διὰ πόθον ἐδικό σου,
ὄμως οὐδὲν | ἀπότυχα, τὸ ἐθάρρουν ἠῦρηκά το
θανάτου οὐκ ἔχω μέριμνα, πολλὰ εὐτυχῆς ὑπάγω».
Ἐκεῖνη ἐχαμογέλασεν καὶ λέγει πρὸς ἐμένα:
- 2030 *Ἡ κόρη ἀπιλογεῖται*
«Ὅπου εἰς ἐρωτοασχόλησιν ἄνθρωπος ἀπελπίσῃ
τὴν τύχην ἔχει συνεργόν, πολέμιον τὸν χρόνον
καὶ δῆμιον ἀμετάθετον τὴν μέριμναν τοῦ κόσμου.
Ἵμως ἄς ἔχῃ χάριτας ὅπου σὲ ὑπεδουλώθῃν
καὶ μὲ τὴν βίαν τὴν πολλὴν ἤλθα εἰς θέλημά σου».
Καὶ τί τὰ θέλω τὰ πολλὰ, φίλε μου, τὰ ἐν μέσῳ;
Γνώρισε, ἐὰν συνέλθωσιν ψυχῆς τυραννισμένες
καὶ φέρῃ ὁ πόθος καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἐνουθοῦν ἐντάμα,
τὰ πάντα νὰ ἐλησμονηθοῦν καὶ ὁ πόθος νὰ ἔναι μέσα.
- <***>
- 2040 «Λοιπὸν ἀπάρτι ἤξευρε κανεῖς δὲ μᾶς χωρίζει».
Ἡ κόρη πρὸς τὸν Λίβιστρον λέγει, παρηγορεῖ τον
«Νὰ ἠξεύρης τί ἐσυνέβηκεν προτοῦ μὲ ἀσχολήθῃς.
- f. 80^f Καιρὸν ἔχει ὅτι ἐμήνυσε | τὸν βασιλέα Αἰγύπτου
ἐμὸς πατὴρ ὁ βασιλεὺς, ἄνδρα νὰ μὲ τὸν φέρῃ·
- 2045 κ' ἔφθασεν τώρα μήνυμα, ἤλθε μαντατοφόρος:
ὁ Βερδερῖχος ἔφθασεν ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου.
Λοιπὸν ἀρμόζει νὰ μὲ τὸ εἰπῇ ἐμέναν ὁ πατὴρ μου
καὶ ἐγὼ τὸν θέλω διηγηθῆν τὸ πρᾶγμα πῶς ὑπάγει.
- Ἡ κόρη τὸν πατέρα της ἤρξεν παρακαλεῖ τον*
- 2050 “Πόθος μὲ ἐσυνέβηκεν, πάτερ μου, τοῦ Λιβίστρον
καὶ ἔναι ἀπαραίτητον τὸν πόθον του νὰ ἐκφύγω·
ἀμὴ ἂν ἔχῃς θέλημα ὅρισε καὶ ἄς καβαλικεύσουν
καὶ οἱ δύο μὲ τὰ φαρία τῶν πλήρης ἀρματωμένοι
καὶ κονταρέες ἄς δώσουσιν ἀλλήλων νὰ τζουστρίσουν

- 2055 καὶ οἷος νικήση ἀπὲ τούς δύο ἄνδρα νὰ τὸν ἐπάρω”.
- Νικᾷ γὰρ τὸ Λατινικόν πάντοτε εἰς πολέμους
καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Ἔρωτα νὰ ἴχης ἐσὺ τὸ νίκος·
κακὴν καρδία μηδέν ἔχεις, τὸ νίκος θέλεις ἔχειν
- f. 80^v ἐπεὶ | ὁ πατήρ μου ὁ βασιλεὺς ἔχει πρὸς σὲ ἀγάπην.
- 2060 Ἔχεις τιμὴν καὶ ἔπαινος ὅτι εἶσαι ἀνδρειωμένος,
καὶ ἂν ἔλειπεν ὅτι ἔπειπεν πρῶτος ὁ Βερδερίχος,
ἐσέναν εἶχεν θέλημαν ἄνδραν διὰ νὰ μὲ δώσῃ».
- Ἦκουσα τὰ λόγια τῆς τὰ φρόνιμα καὶ εὐχαρίστησά την.
«Ὁ Ἔρων ἔναι συνεργὸς καὶ βοηθὸς ᾿ς ἐμένα
- 2065 ὁποῦ ἠξεῦρει πόσα ἐκακοπάθησα διὰ σέναν εἰς τὸν κόσμον».
- Ἡ κόρη ἐπεχαιρέτησεν τὸν Λίβιστρον καὶ ὑπάγει*
Ἐκεῖνη ἐπεχαιρέτησεν μὲ σχῆμαν Ἀφροδίτης
καὶ ἐγὼ πάλιν ἔκλινα <᾿ς> τὴν ἡλιογεννημένην.
Ἐκεῖνη ἐκαβαλίκευσεν καὶ πάγει εἰς τὸ κυνήγιον
- 2070 καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κατοῦνα μου μυριοπονοθλιμμένος,
νὰ μελετᾷ ἡ καρδία μου τὸ ἀσύστατον τῆς τύχης
διὰ τοῦ πολέμου τὴν φορᾶν, πῶς νὰ νικήσῃ ἡ μοῖρα,
- f. 81^f μὴ κλώσῃ ἡ τύχη | κατ’ ἐμοῦ καὶ νικηθῶ εἰς τὴν μάχην.
Ἀφήνω τὴν ἀφήγησιν, φίλε μου, μὴ πλατύνω,
- 2075 – τί παρατρέχω τὸν καιρόν, κενотоμῶ τὴν ὥραν;

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρον καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.